

[Brorsen.]

forplanter sig øjeblikkelig til Haandværk og Handel, til Byerne og ogsaa til store Dele af vor Industri. Man kan sige, at Landbrugets mere eller mindre gunstige Stilling er Betingelsen for Arbejde og Liv i de andre Erhverv.

Forholdet er jo imidlertid det, at Landbruget har haft Vanskelighed ved at faa rimelige Krav respekteret af den nuværende Regering; det kan i alt Fald dokumenteres klart og tydeligt, at man i Ulandet paa en ganske anderledes rationel Maade har forstaaet at løse dette Problem, end vi har gennem vor Lovgivning. Jeg vil paa ny, som vi tidligere fra Venstres Side har gjort det, henlede Opmærksomheden ogsaa paa de tunge Byrder, der hviler ikke mindst paa Landbruget i Form af Ejendomsskatter. Hvad Landbrugets Ejendomsskatter angaar, vil jeg vove at paastaa, at hvis man kapitaliserede Rentebeløbet, vilde Summen ikke være saa forfærdelig meget mindre end vort samlede Landbrugs Kreditforeningsgæld. Dette illustrerer paa en ganske klar og tydelig Maade, hvor langt vi er ude.

Hvad i øvrigt Skattespørgsmaalet angaar, vil jeg henvise til de Lovforslag, som Venstre forelagde her i Folketinget i sidste Samling. Der er for mig ingen Tvivl om, at hvis disse Lovforslag blev gennemført, vilde det medføre meget større Ligelighed i Beskatningen inden for Landets samtlige Kommuner og større Ligelighed, end hvis man gennemførte Indenrigsministerens Udligningsforslag fra sidste Rigsdagssamling. Vi har ogsaa fra vor Side anført, at man ikke skal gøre det hele mere indviklet, end det i Forvejen er, men at man tværtimod skal bestræbe sig for større Enkelthed. Det, der er det afgørende her, og som vi ogsaa har nævnt ved de politiske Møder forud for Landstingsvalget, er en anden Udgiftsfordeling mellem Staten og Kommunerne, men saaledes, at Udligningen som Helhed skal finde Sted over Staten. Vi mener, at den Tid nu maa være forbi, hvor man gennemfører Lovforslag her paa Rigsdagen, hvorved Udgifterne stærkt øges, og derefter sender Regningen til Kommunerne.

Medens jeg taler om Udligning, vil jeg gerne minde om en Episode, der fandt Sted forud for Landstingsvalget ved et politisk Møde ovre paa Bornholm. Ved det paagældende Møde var Repræsentanten for Det radikale Parti og for Regeringen, Hr. Indenrigsminister Dahlggaard. Jeg har læst Referatet i et Par Blade og er temmelig overbevist om, at det er rigtigt. Ifølge

dette skulde den højtærede Indenrigsminister have tilladt sig at udtale, at han meget vilde anbefale, at man derovre valgte en Socialdemokrat i Stedet for en Venstremand, fordi det ogsaa i Kontanter — sagde den højtærede Indenrigsminister —, i Kontanter for Bornholm betød 200 000 Kr.

Jeg vil sige til den højtærede Indenrigsminister, at nu skal han tage sig en lille Smule i Agt for, at han ikke paa sin Agitations Boldgade kommer alt for langt ud. Jeg har naturligvis ikke det mindste imod, at man dokumenterer, hvad en og anden Lov betyder økonomisk — det gør vi fra vor Side ogsaa; men ligefrem at rejse over til et Møde paa Bornholm — eller til Aarhus eller Holstebro — og direkte sige: Hvis I stemmer paa en af mine Partifæller, saa kan I regne med at faa saa og saa stort et Beløb — det gaar nu alligevel ikke. Han havde altsaa taget Penge med til hele Dagen, efter disse Udtalelser, Checkbogen har været i Orden! Men alligevel tror jeg, man maa advare mod at komme ind paa den Form for Agitation, ifølge hvilken man siger: Hvis I stemmer paa mig og mine Meningsfæller, kan I vinde saa og saa meget — i dette Tilfælde betød det altsaa for Bornholms Vedkommende 200 000 Kr.

Som jeg allerede har omtalt, er der ingen Tvivl om, at de Lovforslag, der nu skal behandles her — og nu kan Regeringen jo faa dem vedtaget, selv om Oppositionen er imod —, vil medføre voksende Udgifter og stigende Skatter. Det hjælper vel ikke, men alligevel vil jeg udtale, at jeg tror, man skal fare lidt med Lempe, da Skattespørgsmaalet efter min Mening staar i nøje Forbindelse med Rentepolitikken og Beskæftigelsesspørgsmaalet. Jeg er klar over, at Regeringspartierne først og fremmest har Opmærksomheden henvendt paa de store Skatteydere, det er altid særdeles populært at tale om dem. Vi fra Venstres Side er ogsaa af den Anskuelse, at de, der sidder med de store Indkomster og store Formuer, forholdsmæssigt efter stigende Skala skal betale deres Del af det, man har Brug for til det offentlige Behov — men alt med Maade, det tror jeg ogsaa, man maa sige her. Hvis man gaar ind i en Politik paa dette Omraade, hvorved man ligefrem brandskatter en stor Forretningsmand, der er ude i en betydelig Risiko, medens han faar Lov at passe sig selv i de daarligere Aar, tror jeg, det vil faa Indflydelse paa Beskæftigelsen. Thi man kan ikke vente, at der i Fremtiden vil være saa mange, der er villige til at gaa ind i saa-